

■ AGAINST ONASSIFICATION

Πολιτιστική διακυβέρνηση,
δημόσιος χώρος και μικρές
αστικές επαναδιεκδικήσεις.

Μικρή έκδοση γύρω από τις πολιτικές διαχείρισης του πολιτισμού, τις συγκρούσεις για τον δημόσιο χώρο και τις πρακτικές συλλογικής επαναδιεκδίκησης του. Εκδίδεται με αφορμή το Against Opassification, στο Πεδίον του Άρεως, στις 10 Ιουλίου 2026.

01/ Onassification και Πεδίο του Άρεως

Από τις 12 έως τις 28 Ιουνίου 2026, το STEGI.RADIO επιστρέφει στο Πεδίο του Άρεως. Η διοργάνωση εντάσσεται σε μια μακρά και επαναλαμβανόμενη παρουσία της Στέγης και του Ιδρύματος Ωνάση στο πάρκο: Fast Forward Festival το 2018, «You and AI» το 2021, «Plásmata» το 2022, ανάπλαση τμήματος του πάρκου το 2023, «Plásmata 3» το 2025, καθώς και εκθέσεις, πολιτιστικά προγράμματα και πολυήμερες μουσικές δράσεις. Η αλληλουχία αυτή δεν αποτελεί απλώς μια σειρά μεμονωμένων διοργανώσεων, αλλά διαμορφώνει μια σταθερή σχέση ανάμεσα σε έναν ιδιωτικό πολιτιστικό φορέα και έναν από τους κεντρικότερους δημόσιους χώρους της πόλης.

02 / Από τη «δημιουργική πόλη» στην επιχειρηματική πόλη

Μετά την οικονομική κρίση, η Αθήνα άρχισε να προβάλλεται ως πόλη δημιουργική, αυθόρμητη, νεανική, αντιφατική και, προπάντων, φθηνή. Το κέντρο της πόλης, και ειδικότερα τα Εξάρχεια, οι κατειλημμένοι χώροι, οι μουσικές σκηνές, οι πλατείες, τα graffiti και οι νυχτερινές υποκουλτούρες μετατράπηκαν σταδιακά σε βασικά στοιχεία ενός νέου αστικού αφηγήματος.

Η διαδικασία αυτή δεν αποτελεί αθηναϊκή ιδιαιτερότητα. Σε πόλεις όπως το Βερολίνο, το Λονδίνο και η Βαρκελώνη, πολιτιστικές πρακτικές που αναπτύχθηκαν μέσα σε συνθήκες χαμηλών ενοικίων, εγκατάλειψης και κοινωνικής περιθωριοποίησης εντάχθηκαν σταδιακά σε στρατηγικές αστικής ανανέωσης και επενδυτικής προβολής. Οι καλλιτεχνικές σκηνές, οι μικροί χώροι, οι υποκουλτούρες και η νυχτερινή ζωή μετατράπηκαν σε παραγωγούς συμβολικής αξίας για ολόκληρες περιοχές. Όταν αυτή η αξία άρχισε να μεταφράζεται σε τουριστική ελκυστικότητα, άνοδο των τιμών και νέα επενδυτική ζήτηση, οι κοινότητες που τη δημιούργησαν άρχισαν να χάνουν την υλική δυνατότητα να παραμείνουν εκεί.

Η θεωρία της «δημιουργικής τάξης» πρόσφερε στις δημοτικές αρχές και στους επενδυτές ένα ιδιαίτερα βολικό αφήγημα: η οικονομική ανάπτυξη θα προέκυπτε μέσα από την προσέλκυση ταλέντου, τεχνολογίας, νυχτερινής ζωής και πολιτιστικής διαφορετικότητας. Η κουλτούρα έπαψε έτσι να αντιμετωπίζεται πρωτίστως ως κοινωνικό δικαίωμα και

μετατράπηκε σε εργαλείο αστικής ανταγωνιστικότητας. Οι καλλιτεχνικές σκηνές έγιναν προπομποί επενδύσεων και οι υποκουλτούρες πρώτη ύλη αστικής ανατίμησης. Η άνοδος των ενοικίων, η εκτόπιση των φτωχότερων κατοίκων και η επισφάλεια της εργασίας δεν αποτελούν απλές παρενέργειες. Είναι η υλική πλευρά της «δημιουργικής πόλης».

Η ίδια λογική εκφράζεται και μέσα από τη φεστιβαλοποίηση της πόλης. Η σταθερή πολιτιστική ζωή υποχωρεί μπροστά σε ένα ημερολόγιο προσωρινών γεγονότων, θεαματικών εγκαταστάσεων και επιμελημένων εμπειριών. Οι δημόσιες υποδομές παραμένουν ανεπαρκείς, αλλά για λίγες ημέρες ο χώρος φωτίζεται, ασφαρίζεται και αποκτά πρόγραμμα. Η πόλη δεν αντιμετωπίζεται ως τόπος καθημερινής συλλογικής ζωής, αλλά ως διαδοχή γεγονότων που παράγουν εικόνα, κατανάλωση και επικοινωνιακή αξία.

Η «δημιουργική πόλη» παρουσιάζεται ως ανοιχτή, ανεκτική και πολυσυλλεκτική. Στην πράξη, όμως, είναι ανοιχτή κυρίως σε ό,τι μπορεί να μετατραπεί σε οικονομική ή επικοινωνιακή αξία. Η διαφορετικότητα είναι ευπρόσδεκτη όταν φωτογραφίζεται καλά, η αυθόρμητη χρήση του χώρου όταν δεν διαταράσσει την επενδυτική εικόνα και η υποκουλτούρα όταν αποκτά πρόγραμμα, επιμελητή, χορηγό και δελτίο Τύπου. Η κουλτούρα, έτσι, δεν λειτουργεί μόνο ως έκφραση, αλλά ως εργαλείο ανατίμησης της γης, προσέλκυσης τουρισμού, κατασκευής αστικής ταυτότητας και διαχείρισης πληθυσμών. Η πολιτιστική αναβάθμιση δεν είναι ένα αθώο συμπλήρωμα της αστικής ανάπτυξης. Είναι ένας από τους μηχανισμούς της.

03 / Η Στέγη και η παραγωγή πολιτιστικής ηγεμονίας

Η Στέγη δεν είναι απλώς ένα κτίριο στο οποίο παρουσιάζονται παραστάσεις. Είναι ένα εκτεταμένο πολιτιστικό σύστημα: παράγει εκθέσεις, φεστιβάλ, residencies, εκπαιδευτικά προγράμματα, δημόσια έργα, ψηφιακό περιεχόμενο και ραδιοφωνικές εκπομπές. Συμμετέχει σε διεθνή δίκτυα, δημόσιες συνεργασίες και ευρωπαϊκά προγράμματα, ενώ διαθέτει τεχνική υποδομή, επικοινωνιακή ισχύ και πρόσβαση στον δημόσιο χώρο.

Η έκταση αυτής της δραστηριότητας δεν την καθιστά απλώς έναν μεγάλο πολιτιστικό οργανισμό, αλλά φορέα πολιτιστικής διακυβέρνησης.

Δεν παράγει και δεν χρηματοδοτεί μόνο έργα. Συμμετέχει στον καθορισμό του τι θεωρείται σύγχρονο, ορατό, προοδευτικό και άξιο θεσμικής υποστήριξης. Η ίδια χαρακτηρίζει την παρουσία της στον δημόσιο χώρο «πυκνή», αναφερόμενη σε εκατοντάδες δράσεις στην Αθήνα, και παρουσιάζει τις παρεμβάσεις της ως διαδικασίες μετασχηματισμού του αστικού χώρου. Η διατύπωση είναι αποκαλυπτική. Ο θεσμός δεν αυτοπεριγράφεται ως προσωρινός φιλοξενούμενος της πόλης, αλλά ως ενεργός διαμορφωτής της.

Στο Πεδίον του Άρεως η σχέση αυτή έχει αποκτήσει υλική διάσταση. Το 2023, μετά από πρόσκληση της πολιτείας, το Ίδρυμα Ωνάση υλοποίησε έργο 6.552 τετραγωνικών μέτρων που περιλάμβανε χιλιάδες φυτεύσεις, ανακατασκευή της υδάτινης διαδρομής, καθίσματα και τραπέζια. Στο επίσημο κείμενο αναφέρεται ότι το Ίδρυμα έχει αναπτύξει «μια μεγάλη σχέση» με το πάρκο.

Ένα κοινό δημόσιο αγαθό αρχίζει έτσι να περιγράφεται μέσα από τη σχέση του με έναν ιδιωτικό οργανισμό. Η αντιστροφή είναι λεπτή αλλά ουσιώδης. Δεν είναι πλέον μόνο η Στέγη που φιλοξενείται στο Πεδίον. Το Πεδίον εντάσσεται σταδιακά στην ιστορία, στην επικοινωνία και στην πολιτιστική υποδομή της Στέγης.

Η πολιτιστική ηγεμονία δεν ασκείται κυρίως με απαγορεύσεις. Ασκείται όταν ένας φορέας αποκτά την ισχύ να παρουσιάζει τη δική του επιλογή ως κοινή πολιτιστική εμπειρία της πόλης. Όταν ένα φεστιβάλ δεν είναι απλώς ένα φεστιβάλ, αλλά «το καλοκαίρι της Αθήνας». Όταν ένα ιδιωτικό ραδιόφωνο δεν εκπέμπει απλώς από ένα πάρκο, αλλά «συντονίζει την Αθήνα».

04 / Η πολιτική οικονομία του πολιτισμού

Δεν χρειάζεται να αναζητήσουμε σκοτεινά συμφέροντα πίσω από κλειστές πόρτες. Το σύστημα λειτουργεί δημόσια και δηλώνει τα συστατικά του: ιδιωτικό κεφάλαιο, κρατικές και αυτοδιοικητικές συνεργασίες, εταιρικοί χορηγοί, χορηγοί επικοινωνίας, ευρωπαϊκά προγράμματα και διεθνή πολιτιστικά δίκτυα.

Η περίπτωση του “Re-think Athens” είναι χαρακτηριστική. Το Υπουργείο Περιβάλλοντος ζήτησε τη χορηγία του Ιδρύματος Ωνάση, το οποίο χρηματοδότησε τις μελέτες και διαχειρίστηκε τη διαδικασία του

αρχιτεκτονικού διαγωνισμού υπό κρατική εποπτεία. Η ιδιωτική φιλανθρωπία δεν εμφανίζεται εδώ ως εξωτερική βοήθεια προς το κράτος. Ενσωματώνεται επιχειρησιακά στη διαδικασία σχεδιασμού του δημόσιου χώρου.

Το 2025, η Περιφέρεια Αττικής ενέκρινε δημόσια δαπάνη 37.200 ευρώ μόνο για τη φύλαξη του "Plásmata III", παράλληλα με την παραχώρηση χώρων του Πεδίου του Άρεως. Το 2026, το STEGI.RADIO επιστρέφει σε συνεργασία με την Περιφέρεια, ενώ μέρος του προγράμματος συνδέεται με το TMLAB, ευρωπαϊκό έργο συγχρηματοδοτούμενο από το Creative Europe και συντονιζόμενο από το ίδιο το ραδιόφωνο.

Παράλληλα, η Στέγη διαθέτει επίσημους εταιρικούς υποστηρικτές και ένα εκτεταμένο δίκτυο χορηγών επικοινωνίας. Ο θεσμικός πολιτισμός δεν είναι ένας αποστειρωμένος χώρος ελευθερίας απέναντι στην αγορά. Είναι ενσωματωμένος σε δίκτυα οικονομικής, πολιτικής και επικοινωνιακής ισχύος.

Η πραγματική ερώτηση δεν είναι αν ένα ίδρυμα «κάνει και καλά πράγματα». Η φιλανθρωπία δεν ακυρώνει την εξουσία που παράγει. Το κρίσιμο είναι τι αγοράζει, πολιτικά και συμβολικά, μια δωρεά: πρόσβαση, κύρος, αναγνωρισιμότητα, επιρροή και το δικαίωμα να ορίζεται η ιδιωτική παρέμβαση ως αυτονόητο δημόσιο όφελος. Όταν ο χώρος είναι δημόσιος, η υποστήριξη δημόσια και το παραγόμενο κύρος ιδιωτικό, η λέξη «δωρεάν» δεν αρκεί ως πολιτική απάντηση.

05 / Αφομοίωση της αντίστασης και ηθική νομιμοποίηση

Η techno, το rave, το graffiti, οι queer σκηνές και οι DIY χώροι δεν γεννήθηκαν ως ουδέτερες πολιτιστικές κατηγορίες. Αναπτύχθηκαν επειδή συγκεκριμένοι άνθρωποι και κοινότητες δεν είχαν πρόσβαση στους επίσημους χώρους, δεν εκπροσωπούνταν από τα κυρίαρχα μέσα και δεν επιθυμούσαν να υπαχθούν πλήρως στους κανόνες της αγοράς. Η ιστορία τους είναι συνδεδεμένη με εγκαταλειμμένα κτίρια, καταλήψεις, αυτοσχέδια ηχοσυστήματα, παράνομα ή ημιπαράνομα πάρτι, συλλογικές υποδομές και μορφές κοινωνικής ζωής που δεν διαχωρίζουν καθαρά τον παραγωγό από το κοινό. Δεν αποτελούν απλώς μουσικά είδη ή αισθητικές επιλογές, αλλά τρόπους οργάνωσης, χρήσης του χώρου και δημιουργίας σχέσεων.

Ο σύγχρονος πολιτιστικός θεσμός δεν χρειάζεται να καταστείλει αυτές τις κουλτούρες. Μπορεί να τις αφομοιώσει αφαιρώντας τον κίνδυνο, τη σύγκρουση, την παρανομία, την αντιεμπορευματική κατεύθυνση και την αυτονομία τους, ενώ διατηρεί τον ήχο, το λεξιλόγιο και την οπτική τους επιφάνεια. Το rave μετατρέπεται σε «σύγχρονη danse κουλτούρα», το graffiti σε έκθεση, οι queer εμπειρίες σε θεματικό κύκλο, το DIY σε αισθητική παραγωγή και το underground σε επιμελημένο περιεχόμενο. Η πολιτική σύγκρουση αντικαθίσταται από πολιτιστική αναπαράσταση, δημιουργώντας μια άνιση σχέση μέσα στην οποία ο θεσμός αντλεί αυθεντικότητα από σκηνές που δεν ελέγχει, χωρίς να παραχωρεί σε αυτές πραγματική εξουσία πάνω στους χώρους, στις υποδομές και στις αποφάσεις του.

Η διαδικασία αυτή μπορεί να περιγραφεί ως πολιτιστικός εξορυκτισμός. Όπως ο οικονομικός εξορυκτισμός αντλεί πρώτες ύλες από έναν τόπο, ο πολιτιστικός θεσμός αντλεί γλώσσα, εικόνα, ήχο και κοινωνική αξιοπιστία από κοινότητες που έχουν ήδη παράγει τον κώδικα, τις σχέσεις, την ιστορία και το ρίσκο. Επιλέγει όσα στοιχεία μπορούν να μεταφερθούν με ασφάλεια, τα αποσπά από τις υλικές συνθήκες που τα γέννησαν και τα επιστρέφει ως επιμελημένο πολιτιστικό προϊόν. Η αυθεντικότητα που δημιουργήθηκε μέσα από χρόνια επισφάλειας και σύγκρουσης μετατρέπεται έτσι σε πρόγραμμα, κοινό, περιεχόμενο και θεσμικό κύρος.

Η αφομοίωση επιτρέπει στους θεσμούς να εμφανίζονται νέοι, ριζοσπαστικοί και κοινωνικά ευαίσθητοι, αποκτώντας πρόσβαση σε νεότερα κοινά και σε πολιτιστικές μορφές που διαθέτουν κοινωνική αξιοπιστία ακριβώς επειδή αναπτύχθηκαν έξω από αυτούς. Το αποτέλεσμα δεν είναι η εξαφάνιση της υποκουλτούρας, αλλά η παραγωγή μιας θεσμικά ασφαλούς εκδοχής της: αρκετά διαφορετικής ώστε να φαίνεται προοδευτική, αλλά όχι αρκετά αυτόνομη ώστε να αμφισβητεί τον μηχανισμό που τη φιλοξενεί.

Στην ίδια λογική εντάσσονται το pinkwashing, το diversity washing και το sustainability washing. Δεν αποτελούν απλώς επικοινωνιακές στρατηγικές, αλλά μηχανισμούς ηθικής νομιμοποίησης που μετατρέπουν την εκπροσώπηση, τη διαφορετικότητα και την περιβαλλοντική ευαισθησία σε αποδείξεις κοινωνικής προόδου, χωρίς να αμφισβητούν τις σχέσεις εξουσίας μέσα στις οποίες λειτουργεί ο οργανισμός.

Η διαφορετικότητα γίνεται brand όταν οι κοινότητες προσφέρουν εικόνα, αφήγηση και πολιτιστικό κεφάλαιο χωρίς να αποκτούν αντίστοιχη εξουσία στον σχεδιασμό, στη διοίκηση και στη διάθεση των πόρων. Η queer ορατότητα λειτουργεί ως άλλοθι όταν δεν συνοδεύεται από αμφισβήτηση των οικονομικών και χωρικών μηχανισμών που εκτοπίζουν τα πιο ευάλωτα μέλη των ίδιων κοινοτήτων. Αντίστοιχα, η περιβαλλοντική ευαισθησία μετατρέπεται σε επικοινωνιακή επένδυση όταν το πράσινο παρουσιάζεται ως επίτευγμα του δωρητή και όχι ως δημόσιο δικαίωμα και σταθερή υποχρέωση της πολιτείας.

Η επίσημη γλώσσα για το Πεδίον του Άρεως είναι χαρακτηριστική: «πιο πράσινο», «πιο όμορφο», «πιο φωτεινό», «πιο προσβάσιμο», «πιο φιλόξενο». Οι λέξεις αυτές παρουσιάζονται ως αυτονόητα θετικές, αποκρύπτοντας όμως το πολιτικό ερώτημα: ποιος αποφασίζει τι σημαίνει όμορφο, ασφαλές, φιλόξενο και επιθυμητό; Η ηθική γλώσσα δεν βρίσκεται έξω από την εξουσία. Μπορεί να αποτελεί έναν από τους αποτελεσματικότερους μηχανισμούς της. Ο θεσμός δεν δηλώνει απλώς ότι διαθέτει οικονομική ισχύ και πρόσβαση. Δηλώνει ότι φροντίζει, συμπεριλαμβάνει, πρασινίζει και αναβαθμίζει. Η ισχύς του εμφανίζεται έτσι ως ευεργεσία και η παρέμβασή του ως αυτονόητη απάντηση σε μια δημόσια ανεπάρκεια.

06 / Το επιμελημένο πάρκο

Δεν αρκεί ένας χώρος να έχει ελεύθερη είσοδο για να είναι δημόσιος. Ένας χώρος μπορεί να παραμένει τυπικά ανοιχτός και ταυτόχρονα να υπόκειται σε αυστηρή επιμέλεια: συγκεκριμένο πρόγραμμα, ωράριο, υποδομές, φύλαξη, κάμερες, παραγωγή εικόνας, εμπορικές λειτουργίες και προκαθορισμένες μορφές συμμετοχής. Στο επιμελημένο πάρκο, ο επισκέπτης είναι ελεύθερος να εισέλθει αλλά όχι να ορίσει τη χρήση. Μπορεί να παρακολουθήσει, να καταναλώσει την εμπειρία και να εμφανιστεί στο φωτογραφικό υλικό. Δεν συμμετέχει όμως στη λήψη αποφάσεων. Το κοινό καλείται. Δεν συγκροτεί τον χώρο.

Η διοργάνωση του 2026 δηλώνει ότι όλες οι εκδηλώσεις φωτογραφίζονται και βιντεοσκοποούνται και ότι το υλικό θα παραμείνει στις πλατφόρμες της Στέγης. Η φυσική παρουσία στο δημόσιο πάρκο μετατρέπεται έτσι σε ψηφιακό περιουσιακό στοιχείο του οργανισμού: αρχείο, περιεχόμενο, προώθηση και τεκμήριο κοινωνικής απήχησης.

Η είσοδος σε έναν δημόσιο χώρο αντιμετωπίζεται ως σιωπηρή αποδοχή της ένταξης του σώματος και της παρουσίας ενός ανθρώπου στην επικοινωνιακή παραγωγή ενός ιδιωτικού οργανισμού.

Η δημόσια παρουσία, όμως, δεν ισοδυναμεί πολιτικά με συναίνεση στη μετατροπή κάποιου σε περιεχόμενο. Ο άνθρωπος που βρίσκεται στο πάρκο δεν αποτελεί αυτομάτως κομπάρσο ενός θεσμικού αφηγήματος, δείκτη επιτυχίας ή στοιχείο ενός ψηφιακού αρχείου που θα συνεχίσει να παράγει αξία μετά τη λήξη της διοργάνωσης. Το δικαίωμα στην πόλη περιλαμβάνει και το δικαίωμα να υπάρχει κανείς μέσα σε αυτή χωρίς κάθε σώμα, παρουσία και συνάντηση να μετατρέπεται σε εικόνα, δεδομένο και μετρήσιμη απόδειξη απήχησης.

Η διαδικασία αυτή δείχνει πώς ο δημόσιος χώρος μετατρέπεται σε σκηνή παραγωγής θεσμικής εικόνας. Οι άνθρωποι, οι μουσικές και το πάρκο εντάσσονται στην επικοινωνιακή συνέχεια του brand. Η επιμέλεια, επομένως, δεν αποτελεί μόνο καλλιτεχνική επιλογή. Είναι και μηχανισμός αποκλεισμού. Κάθε πρόγραμμα αποφασίζει ποιος εμφανίζεται και ποιος απουσιάζει, ποια μουσική αναγνωρίζεται, ποια μορφή συνάντησης επιτρέπεται και ποια παραμένει ανεπιθύμητη.

Ένα αυθόρμητο sound system, μια μη αδειοδοτημένη συγκέντρωση ή μια αυτοοργανωμένη παρέμβαση στον ίδιο χώρο δεν θα αντιμετωπίζονταν ως ισότιμες εκδοχές πολιτισμού, αλλά ως ζητήματα τάξης, ασφάλειας και ελέγχου. Η ίδια δραστηριότητα που, όταν οργανώνεται από τα κάτω, χαρακτηρίζεται θόρυβος, όχληση ή παράνομη χρήση, όταν εντάσσεται σε θεσμικό πρόγραμμα μετατρέπεται σε πολιτιστική προσφορά προς την πόλη.

07 / Μικρές αστικές επαναδιεκδικήσεις

Οι μικρές αστικές επαναδιεκδικήσεις είναι προσωρινές παρεμβάσεις που δεν επιδιώκουν να αποκτήσουν ιδιοκτησία πάνω στον χώρο, να του επιβάλουν μόνιμη ταυτότητα ή να μετατρέψουν την παρουσία τους σε θεσμικό κεφάλαιο. Ένα ηχοσύστημα, λίγες ώρες, άνθρωποι που συναντιούνται, στήνουν, μοιράζονται, φροντίζουν, καθαρίζουν και αποχωρούν, χωρίς να αφήνουν πίσω τους λογότυπο, περίφραξη ή τοτέμ πολιτιστικής κυριότητας.

Δεν «ενεργοποιούν» τον δημόσιο χώρο, γιατί αρνούνται εξαρχής την ιδέα ότι αυτός παραμένει αδρανής μέχρι να εμφανιστεί ένας διοργανωτής, ένας χορηγός ή ένας επιμελητής. Δεν έρχονται να δώσουν ζωή σε έναν άδειο τόπο, αλλά εντάσσονται προσωρινά στη ζωή που υπάρχει ήδη εκεί. Δεν χρειάζεται να παρουσιάσουν τον χώρο ως εγκαταλειμμένο, επικίνδυνο ή ανεπαρκή για να δικαιολογήσουν την παρουσία τους, ούτε να μετατρέψουν τη συνάντηση σε υλικό για branding, τουριστική προβολή και παραγωγή περιεχομένου.

Η μικρή κλίμακα δεν αποτελεί αδυναμία. Περιορίζει τη δυνατότητα μονοπώλησης του χώρου και αφήνει ανοιχτό το πεδίο για διαφορετικές, διαδοχικές, ακόμη και αντιφατικές χρήσεις. Δεν διεκδικεί να εκπροσωπήσει ολόκληρη την πόλη ούτε να επιβάλει μία αισθητική ως κοινή πολιτιστική ταυτότητα. Ελεύθερο πάρκο σημαίνει χώρος ανοιχτός στην ξεκούραση, στο παιχνίδι, στην περιπλάνηση, στην πολιτική συνάντηση, στην αυτοσχέδια μουσική και στη μη προγραμματισμένη κοινωνικότητα. Χώρος όπου η απλή παρουσία δεν χρειάζεται να αποδείξει ότι είναι παραγωγική, πολιτιστικά σημαντική ή χρήσιμη και όπου κανείς δεν μετατρέπεται υποχρεωτικά σε κοινό, καταναλωτή, δεδομένο ή εικόνα μιας διοργάνωσης.

Οι μικρές επαναδιεκδικήσεις δημιουργούν προσωρινές ρωγμές στην κανονικότητα της διαχείρισης του δημόσιου χώρου. Επαναφέρουν, έστω για λίγες ώρες, τη δυνατότητα των κατοίκων και των κοινοτήτων να παράγουν τον δικό τους κοινό χρόνο, αντί να τον παραλαμβάνουν ως επιμελημένη εμπειρία από κάποιον τρίτο. Υπερασπίζονται χρήσεις και πρακτικές που δεν χρειάζεται να έχουν προηγουμένως εγκριθεί, ταξινομηθεί ή ενταχθεί σε πρόγραμμα για να αναγνωριστούν ως μορφές πολιτιστικής ζωής.

SECTOR 93

Αυτοοργανωμένος χώρος και συλλογικό εγχείρημα, όπου η μουσική, η συνάντηση και η δημιουργία συγκροτούνται έξω από ιεραρχίες, θεσμική διαμεσολάβηση και εμπορευματοποίηση.

KILLTEKNO

DIY πλατφόρμα για την ηλεκτρονική σκηνή, την κριτική σκέψη και τις αντικουλτούρες που αντιστέκονται στην ομογενοποίηση, συνδέοντας ήχο, κείμενα και παρεμβάσεις.

